

Ji gulėjo ant šono samanoje tarp šakelių.

*Aplink galvą zyzė uodai. Kvėpavo sunkiai. Dar keli kvėpė-
lėjimai ir tuoj neteks sąmonės. Akis įsistebeilijusi į dangų – leng-
vus debesis rožiniais ir oranžiniais krašteliais.*

Tai buvo šiltasis metų laikas. Šviesusis visą parą.

*Ji užuodė užkrėstos žaizdos dūvą jau kelias dienas. Bet nusi-
baigs ji ne nuo infekcijos. Ir ne iš bado. Ji buvo sotė. Pirmą kartą
per ilgą laiką.*

*Žaizda nenorėjo gyti, kad ir kaip ji stengėsi išvalyti. Užkra-
tas ir karštis plito, kilo aukštyn koja. Gauja prisitaikė prie jos,
judėjo jos greičiu. Kurį laiką. Trys iš jos jauniklių nusekė paskui
kitus, bet mažiausias liko šalia. Pasmerktas žūti.*

Ji nebegalėjo medžioti, o jis dar neišmoko.

*Jauni briedžiai, kurie šviesiuoju metu buvo lengvas grobis,
dabar nepasiekiami. Nuo jos pabėga net smulkūs padarai. Uo-
goms, kurios blogiausiu atveju numalšintų didesnę alkį, dar ne
laikas. Vakar jie aptiko mėsos, pusiau paslėptos, kurios kvapas
iškart įspėjo ją, kad reikia bėgti šalin, bet paėdę jos galėjo eiti
toliau. Iki pat uolų pamiškėje, kur rado daugiau mėsos. Daug
daugiau. Didelių gabalų, kurių nepajėgė suėsti.*

Taip ji klibinkščiaavo toliau su jaunyliu, kol tas ėmė lėtinti žingsnį, inkšti, svirduliuoti ir galiausiai nebepajėgė atsistoti.

Motina liko prie jo tol, kol suprato, kad jo nebėra. Tada nuėjo. Ne itin toli. Toliau nepajėgė, nes kūną traukė mėšlungis, ji visa drebėjo. Susmuko ant samanų ir liko gulėti ant šono.

Šilumoje, šviesoje, nuolatinėje šviesoje.

VISKAS PAVYKO PAGAL PLANĄ.

Kalbant apie pradinį.

Atvažiavo pirmieji, džipą ir juodą mercedesą pastatė vieną šalia kito aušinimo radiatoriais į siaurą miško keliuką, kuriuo atkako, išvažinėtame atvirame plote vidury miško, kur miškovežiai ir miškakirtės apsisuka ir pasikrauna rąstus. Langai nuleisti. Visišką tylą trikdė tik naktinio paukščio giesmė, kol ją nutraukė variklių ūžimas, pranešantis, kad atvyksta suomiai.

Pasirodė „Volvo XC90“, taip pat juodas. Vadimas matė, kad Artiomas ir Michailas pasiėmė savo ginklus ir išlipo iš mercedeso tuo pat metu, kai jis ir Liuba išlipo iš džipo. Liuba jam patiko. Spėjo, kad ir jis jai. Keletą kartų buvo išėję į miestą išgerti alaus. Kai paklausė, su kuo ji nori važiuoti, Liuba pasirinko jį. Akimirką svarstė, ar liepti jai laukti automobilyje, nes čia saugiau, nes jo neapleidžia nuojauta, kad viskas gali blogai baigtis. Bet jeigu taip pasakys, ką darys paskui?

Dingti kartu? Laimingai nugyventi visą gyvenimą?

Bus neįmanoma, kai ji supras, kas atsitiko. Liuba niekada nestos prieš Zagornijų. Buvo įsitikinęs, kad patinka jai ne iki tokio lygio. Todėl nieko jai nepasakė.

„Volvo“ sustojo už kelių metrų nuo jų. Iš jo išlipo keturi suomiiai. Visi ginkluoti. Įtariai dairydami pasklido plačiau.

Tylu.

Tyla prieš audrą.

Grupės vadas, augalotas vyras trumpais, lyg iškandžiotais plaukais ir maoriška tatuiruote aplink akį, linktelėjo mažiausiam ir smulkiausiam iš ketveriukės. Tie įkišo pistoletus į dėklus, priėjo prie „Volvo“ bagažinės ir ją atidarė. Vadimas atsitraukė kelis žingsnius link džipo bagažinės.

Kol kas pagal jų bendrą planą.

Paskui pagal jo.

Kulka iš šautuvo su duslintuvu įsiskverbė po akimi augalotajam suomiui, stovėjusiam arčiausiai automobilio. Staiga išsilakstę kaukolės kaulai, kraujas ir smegenys, kai kulka po sekundės perskrodė galvą, privertė kitus elgtis instinktyviai.

Visi ėmė šaudyti vienu metu.

Visi, išskyrus Vadimą, kuris krito už džipo ir pasislėpė.

Vyras tatuiruotu veidu garsiai suriko ir iškart paleido Michailui į krūtinę keturis ar penkis mirtinus šūvius. Artiomas atsakė ugnimi. Į tatuiruotąjį pataikė dvi kulkos. Jis susvirduliavo atbulas, bet atgavęs pusiausvyrą nukreipė ginklą į Artiomą, kuris per vėlavai puolė slėptis už mersedeso. Kelios kulkos įstrigo kojoje tarp klubo ir žemiau. Rėkdamas iš skausmo jis nukrito ant sauso žvyro. Kraujuodamas, rėkdamas ir šaudydamas tatuiruotasis artinosi prie „Volvo“, pasiryžęs išsigauti iš čia gyvas. Po sekundės gargdamas suklypo, paleido ginklą ir abiem rankomis griebėsi už to, kas buvo likę iš jo kaklo.

Kažkur nuaidėjo dar keli šūviai, skambėjo riksmi.

Artiomus atsisėdo ir negrabiai pamėgino sustabdyti kraują, plūstantį iš šlaunies taip pat intensyviai, kaip daužėsi ir jo širdis. Tada nuaidėjo dar viena šūvių serija ir jis sustingo. Neviltį akyse pakeitė tuštuma, lūpos be garso ištarė kelis žodžius, vyro galva nusviro ir jis nugriuvo krūtine ant žemės.

Trečias suomių buvo įkritis į negilų griovį, iš kurio gerai matė plotą po automobiliais. Iš savo slėptuvės jis paleido seriją iš automatinio karabino ir pataikė Artiomiui į nugaros apačią. Vadimas, susivokęs, kad ir jis yra gerai matomas, puolė į kitą džipo pusę ir prisiglaudė už didelio rato. Iš čia pamatė ant žemės gulintį mažiausiąjį suomių.

Liubos nematyti.

Iš griovio pamiškėje vėl pasipylė šūvių serija. Kulkos atsitrenkė į rato metalą, kažkuri pramušė padangą, o kita prasisveržė per gumą ir pataikė jam į šoną aukščiau sėdmenų. Kūną tarsi baltas žaibas pervėrė skausmas. Jis sukando dantis, kad nesuriktų, prispaudė kaktą prie sulenktų kelių ir kaip įmanydamas susigūžė. Kai paskui pamažu iškvėpė, susivokė, kad šaudymas liovėsi.

Buvo tylu. Visiškai tylu.

Jokio judėjimo, jokių balsų, jokių skausmo ir nevilties riksmų, jokio paukščių čiulbėjimo. Nieko. Lyg visa aplinka būtų sulaikiusi kvėpavimą.

Jis atsargiai dirstelėjo iš už džipo.

Vis dar tylu. Vis dar ramu.

Lėtai lėtai iškišo galvą, kad geriau matytų. Saulė žemiau medžių viršūnių, virš horizonto. Scena priešais jį apšviesta švelnia šviesa, kokia būna tik vidurvasario naktį.

Lėtai atsistojo. Jautė, kad kulka liečia raumenis ir audinius, bet, regis, nebus pažeidusi jokio svarbesnio organo. Jis užspaudė žaizdą delnu. Kraujavo, bet tik tiek. Bus galima sutvarstyti.

– Liuba?!

Ji sėdėjo atsirėmusi į galinį suomių automobilio buferį. Kvėpavimas paviršinis. Pilki marškinėliai po striuke permirkę krauju. Dešinėje rankoje vis dar spaudė pistoletą. Vadimas apžiūrėjo žaizdas. Kraujas tekėjo vienodu ritmu. Arterijos nepažeistos. Jokių oro burbuliukų, vadinasi, plaučiai neturėtų būti peršauti. Ji gali išgyventi.

– Kas šovė? – paklausė ji, gaudydama orą, ir kruvina ranka sugriebė Vadimą už striukės. – Kas, po velnių, pradėjo šaudyti?

– Jis su mumis.

– Ką? Kaip suprasti „su mumis“? Kas toks?

– Einam.

Jis atsargiai paėmė iš jos pistoletą, įsikišo į kišenę ir atsistojo. Pasilenkęs padėjo jai atsistoti. Liuba susiraukė iš skausmo ir pastangų, bet atsistojo. Vadimas apkabino ją per liemenį, Liuba viena ranka apglėbė jam pečius, ir juodu išėjo į atvirą plotą tarp automobilių. Kai priėjo vietą, kuri buvo viename lygyje su tatuiruotoju suomiu, Vadimas sustojo, atsargiai nuėmė sau nuo pečių Liubos ranką, paleido jos liemenį ir žengė du didelius žingsnius į šoną.

– Atleisk...

Iš pradžių Liuba nesuprato, bet paskui suvokė, ką jis padarė, kur ją atvedė. Suprato paskutinę akimirką prieš tai, kai

iš ginklo su duslintuvu paleista kulka pataikė jai į smilkinį ir nubloškė ant žemės.

Vadimas prisipaudė ranką prie žaizdos ant strėnų ir išsitiesė, giliai atsiduso.

Kad ir kaip būtų, viskas pavyko pagal planą.

MIESTAS BUNDA.

Kaip kiekvieną dieną. Kaip visais laikais.

Fredrikshamno taika 1809 metais. Paprastu parašu Švedija neteko trečdalis savo ploto ir ketvirtadalio gyventojų. Rusijos imperija gavo Suomiją ir kartu Tornijo miestą, kuris iki to laiko buvo didžiausias regiono prekybos centras. Naujoji siena buvo nubrėžta upės viduriu ir Švedija tame regione staiga nebeturėjo nė vieno miesto. Jo reikėjo, visi dėl to sutarė, bet kur jis turėtų būti? Pasiūlymų būta daug, ilgai diskutuota. Kol žmonės tarėsi, ji kantriai laukė, iš mažo vos kelių sodybų kaimo virto miesteliu, o galiausiai, 1842 metais, buvo paskelbta miestu – tai jos gimtadienis.

Haparanda – pagal suomių „Haaparanta“, kuris suomiškai reiškė „drebulių krantą“.

Buvo geri metai, kai miestas sparčiai augo. Geriausiai sekėsi tada, kai kitiems buvo sunku. Yra privalumų būti neutraliu pasienio miestu, kai pasaulis kariauja. Būta laikų, kai miestas buvo vieninteliai atviri vartai į Rusiją. Adatos skylutė tarp Rytų ir Vakarų.

Kroviniams, laiškams, prekėms, žmonėms.

Teisėta, neteisėta, palaikanti gyvybę, vertinga, pavojinga.

Per ją judėjo visas pasaulis, įvairiausiais reikalais. Miestas žydėjo. Klestėjo.

Dabar Haparanda kiek pavargusi. Tikrai gyvena daug ramiau. Pamažu traukiasi. Tai nėra panašu į laisvą kritimą, bet kasmet miršta ir išvažiuoja daugiau, nei gimsta ir atsikrausto.

Ji pažįsta savo gyventojus. Dalijasi jų gyvenimu. Mato ir žino. Prisimena ir tikisi. Jai reikia visų. Ji yra miestas ir egzistuoja tik tol, kol žmonės jame gyvena. Tas pat kaip su Dievu, kurio nelieka tą pat sekundę, kai žmonės nustoja jį tikėti.

Taigi Haparanda pasveikina visus atvykusius ir gedi visų dingusių, tyliai ir kantriai stovėdama palei amžiną upės tėkmę.

LAISVŲ VIETŲ AUTOMOBILIUI BUVO DAUG, todėl Hana sustojo arčiausiai „Stadium“ parduotuvės. Išlipusi apsidairė ir susikamšė marškinius į uniformines kelnes. Išėjus iš komisariato ją užplūdo karščio banga ir, nors truko ji gal tik minutę, moters veidas vis dar kaito, o nugara bėgo prakaitas.

Oras irgi nepadėjo.

Jau trylika saulėtų dienų iš eilės, daugiau kaip dvidešimt laipsnių šilumos – neįprastai šilta birželiui, todėl prie prekybos centro šalia greitkelio E4 buvo ramiau nei įprasta. Čia viena eile rikiavosi apie dešimt parduotuvių, besitikinčių, kad ir joms nutrupės dėl IKEA traukos jėgos. Hanai susidarė įspūdis, kad šiandien prekyba vangi. Traukdama link sporto prekių parduotuvės įėjimo ji nesąmoningai metė žvilgsnį atgal į automobilį.

Parduotuvėje buvo vėšiau nei lauke. Vos keli pirkėjai pasklidę tarp apvalių metalinių kabyklų, virš kurių iškabos skelbė nuo keturiasdešimties iki septyniasdešimties procentų nuolaidas. Hana iškėlė ranką, sveikindamasi su moterimi prie kasos. Pardavėjos nepažinojo, bet žinojo, kas ji tokia. Tarja Burel, ištekėjusi už Haraldo, registratorės

Karinos jaunėlio brolio. Moteris atsakė į pasveikinimą ir linktelėjo į parduotuvės salę. Hana iškart pamatė, dėl ko ji čia atėjo.

Jaunas vyras. Atpažino ir jį. Jonatanas, vadinamas Jonte, tik pavardės dabar nepamena, o tai reiškia, kad jis nėra vienas iš dažniausių areštinės svečių. Hana nuėjo link batų dėžučių stirtų prie sienos, ant kurios kabėjo ekranas, rodantis jų turinį. Jaunasis vyras svirduliuodamas žengė link trisdešimtmečių poros, kuri labai stengėsi pasitraukti taip, kad nesuteiktų jam malonumo pamanyti, jog tai jis nuvijo. Taigi jie paprasčiausiai stengėsi apsimesti, kad jo nėra.

– Ar galiu truputį su tavimi pakalbėti?

Jontė atsisuko į Haną. Jeigu iš vaškinės veido spalvos ir trūkčiojančių judesių dar nebūtų supratusi, kad turi reikalą su žmogumi, kenčiančiu baisią abstinenciją, tai išsiplėtę vyzdžiai nepaliko jokių abejonių. Ko gero, heroinas. Arba vaistas nuo skausmo subuteksas. Pastaraisiais metais jo prieinamumas gerokai padidėjo, o tuo pačiu ir vartojimas.

– O ko reikia? – įsižeidęs tėškė vyras ir šniurkstelėjo.

– Noriu tik trumpai šnektelėti. Eime į lauką.

– Aš nieko nepadariau.

– Galėsime aptarti. Lauke.

Ji švelniai padėjo ranką jam ant peties, bet vyras taip staigiai atsitraukė, kad žengtelėjo atgal ir vos nenugriuvo.

– Palik mane ramybėje. Aš tik prašau pinigų, – prisipažino jis, dramatiškai gūžteldamas pečiais. – Elgetauju. Tai... nedraudžiama.

– Gerai. Bet kai nieko negauni, ką darai?

– Kaip tai ką?

Hana matė, kaip jis stengiasi sutelkti lakstantį žvilgsnį ir vaidinti nieko nesuprantantį.

– Tu grasini juos primušti.

– Štai kaip... bet aš... to nedariau...

– Ne, bet negali grasinti žmonėms. Taigi eime.

Ji vėl uždėjo ranką jam ant peties. Vyro reakcija buvo tokia pati – staigiai trūktelėjo petį. Atrodė, kad kūnui tai buvo visai netikėta.

– Patrauk nuo manęs savo riebius pirštus.

– Žinoma, – tarė Hana ir patraukė ranką. – Ar pats eisi?

– Taip, bet neliesk manęs.

Hana pasitraukė į šoną ir ranka parodė jam eiti pirmam. Vyras netvirtai ir lėtai patraukė link išėjimo. Eidamas pro dėžę su firminiais apatiniais, jis staigiai ištiesė ranką ir sugriebė kelias pakuotes, kurias negrabiai pamėgino užsikišti už plonos striukės.

– Tu rimtai? – atsiduso Hana. – Gal manai, kad aš lauke palikau aklųjų šunį vedlį?

– Kas yra? – Jontė apsimetė nieko nesuprantąs.

Moteris atsiduso, priėjo, paėmė iš jo pakuotes ir įmetė atgal į dėžę. Stiprokas stumtelėjimas į nugarą turėjo reikšti, kad dabar jau gana. Vyras, regis, suprato ir nesipriešindamas patraukė link išėjimo.

Žengęs į ryškią saulėkaitą jis stabtelėjo ir ranka prisidengė šviesai jautrias akis. Dar vienas stumtelėjimas parodė jam kryptį link policijos automobilio. Pusiaukelėje vyras stabtelėjo, viena ranka susiėmė už pilvo ir palinko priekin. Kaktą išpylė dideli prakaito lašai.

– Po velnių, man negera.

– Taip yra todėl, kad kiši į save šūdą.

Jontė neatsakė, bet Hanai pasirodė, kad prieš pajudėdamas iš vietos jis vos vos linktelėjo.

Policininkė pasodino jį ant galinės sėdynės ir jie pajudėjo. Dirstelėjo į savo rankas ant vairo. Dabar vestuvinis žiedas spaudžia pirštą labiau nei tada, kai užsimovė jį pirmą kartą. Nebuvo jokių šansų, kad ji įtilptų į savo vestuvinę suknelę, ir kodėl turėtų? Bet jos pirštai nebuvo stori. Ir pati nestora. Pastaraisiais metais šiek tiek suapvalėjo per liemenį. Tačiau prieš kelias savaites internete ji aptiko skaičiuoklę, kurioje įrašęs savo ūgį ir svorį sužinai KMI. Jos yra 27. Policininkė pasvarstė, ar pasakyti vyrui ant galinės sėdynės tokį keistą faktą – kad jos KMI yra toks pat kaip jo IQ. Dirstelėjusi į galinio vaizdo veidrodėlį suprato, kad kalbėtų su siena, nes jos keleivio galva buvo nusvirusi ant krūtinės, lyg tas miegotų.

Važiavo tylėdama. Netrukus jie atsidūrė kitapus greitkelio E4, pakeliui į miesto centrą, kuriame buvo beveik tuščia. Didžiosios baldų parduotuvės klientai retai užsuka į tikrąjį centrą, kuris varganai nutįšęs anapus europinio greitkelio, tam tikra prasme tapusio ir skiriamąja riba, ir pasieniu su Suomija, kuri vos už kelių šimtų metrų.

Ji pasuko kairėn prie raudono dviaukščio, kuriame įsikūrusi Haparandos laikraščio, dabar išeinančio tik dukart per savaitę, redakcija. Paskui pasuko prie gana blankaus pailgo geltonų plytų triaukščio, kuriame įsikūrusios policija, mokesčių inspekcija ir socialinio draudimo kasa.

Automobilį pastatė garaže, vienoje iš dviejų vietų, išlipo, pasilenkė prie galinės sėdynės ir papurčiusi pažadino jaunąjį vyrą. Tas šiaip taip išsiropštė ir net nelieptas pasuko

link areštinės durų. Staiga sustojo, ranka atsirėmė į variklio dangtį ir sudejavo. Hanai priėjus vyras atsisuko ir ta išvydo jo stiklinį žvilgsnį. Be jokio įspėjimo Hanos smakras atsidūrė po vėmalų kaskada. Ant krūtinės pajuto marškinių tekančią šilumą. Nosį užrietė dvokas.

– Kad tave velniai!

Kita gausi kaskada pataikė ant grindų šalia, aptaškydama tik batus ir kelnų apačią, nes Hana spėjo pasitraukti.

Jaunasis vyras iš palengvėjimo atsiduso ir šypsodamasis atsitiesė. Hana ėmė tankiai alsuoti per burną ir pastūmė nedidelės patalpos duris, čia atvestieji būdavo užregistruojami, prieš uždarant vienoje iš keturių kamerų, kurios šiuo metu visos buvo tuščios. Moteris, kurią jie sulaikė aną savaitę už narkotikų turėjimą, buvo perkelta į Liuleo miestą. Šio savaitgalio įvykiai: vienas vairavo neblaivus, dviem paskirtos baudos – vienam už išregistruotą automobilį, kitam už priekabą, netinkamą naudoti eisme; sekmadienio rytą teko padėti greitosios pagalbos ekipažui susitvarkyti su neblaivia moterimi, kuri susilaužė riešą; šalikelėje aptiko partrenktą ir sužalotą šiaurės elnią. Nė vienu atveju tai nebuvo toks nusižengimas, už kurį sulaikoma.

Morganas Bergas atžingsniavo koridoriu su kavos puodeliu rankoje, pamatęs, kas ateina, stabtelėjo ir žengtelėjo atgal.

– Užregistruok jį, – įsakė Hana ir stumtelėjo Jontę link suolo, pritvirtinto prie sienos priešais registratūros būdelę.

Nelaukdama nei atsakymo, nei protestų, ji apsisuko, išsitraukė savo įėjimo kortelę ir atidarė duris. Trumpas koridorius, mėlynos skardinės spintelės palei sieną, šen bei ten

kelios kėdės, paluby – vamzdžiai ir kabeliai. Pirmas įspūdis lankytojui turėtų būti lyg atsidūrus požeminėje perėjoje, bet čia buvo vyrų persirengimo kambarys, kurį tekdavo pereiti, kad patektų į moterų kambarį.

Priėjusi prie savo spintelės Hana ėmė rengtis. Nesuprato, ar tik užuodžia dvoką, ar tikrai į burną pateko vėmalų. Stengėsi negalvoti, kad pati neapsivemtų. Tai visada sunkiai sekdavosi. Kai vaikai buvo maži ir vemdavo, jais turėdavo pasirūpinti Tomas. Šlykštėdamasi atsisagstė marškinius, nusitraukė juos ir numetė ant grindų. Paskui nusiavė batus ir kojines. Kai suskambo telefonas, stovėjo su liemenėle ir kelnėmis. Kilo pagunda neatsiliepti, visgi dirstelėjo, kas skambina.

Iš Upsalos.

Kur studijuoja Gabrielis.

Numeris ne jo, bet gal jo draugo – gal pametė savo telefoną, gal kas atsitiko. Ji paspaudė ir atsiliėpė:

– Klausau.

– Hm, taip, alio. Ar čia Hana... Vester? – pasiteiravo balsas, kuris akivaizdžiai prieš išstardamas pirma kažkur paieškojo jos pavardės.

– Taip. Kas klausia?

– Atsiprašau, aš esu Benis Svensenas. Skambinu iš VVT.

Balsas nutilo, lyg žmogus svarstyty, ar reikia paaiškinti, kas yra VVT, bet, matyt, nutarė, kad nereikia.

– Noriu pasikalbėti apie vilkus. Juk tai jūs tuo rūpinatės? Tikriausiai.

Ji buvo atsakinga tiriant medžioklės nusižengimus, susijusius su vilkais. Aną trečiadienį paskambino vokiečių turistai ir pusėtina anglų kalba susijaudinęs pranešė aptikęs

negyvą vilką. Kurį laiką jie niekaip negalėjo susikalbėti, bet galiausiai išsiaiškino vietą. Ten nuvykus paaiškėjo, kad negyvas ne vienas vilkas, o du. Vilkė ir jauniklis. Jokių matomų išorinių sužalojimų, bet atrodė neįtikima, kad abu nugaišo dėl natūralių priežasčių vos kilometro atstumu vienas nuo kito. Kad ir kas nutiko, pagal taisykles jie turėjo nuvežti gaišenas į Valstybinę veterinarijos tarnybą, kuri dabar, matyt, įpareigojo Benį Svenseną išsiaiškinti.

– Tikriausiai, – patvirtino Hana ir susitvardė, kad nenu-sispjautų. – Jei tai susiję su vilke ir jaunikliu, rastais prie Kati-lasario trečiadienį.

– Taip, tie patys. Šiuo metu daugiau atvejų su vilkais ne-turime.

– Bet aš to juk negalėjau žinoti, ar ne?

– Ne, žinoma, bet...

– Pampirškime. Ko norite?

Hana pasigailėjo atsiliepusi, nes labiausiai už viską norėjo nusimesti likusius drabužius ir į dušą. Be to, manėsi žinanti, ko jis nori. Vilkai buvo nunuodyti. Tai medžioklės įstatymo pažeidimas, kurio tyrimas, labiausiai tikėtina, būtų iškart nutrauktas, vos tik pasiektų Liuleo prokurorą. Tokiems tyri-mams reikia resursų, bet tokie nebūna pirmo būtinumo, o ir išaiškinimo tikimybė maža. Vilkai šiame krašte yra reti sve-čiai ir neturi pastovių plotų, kiek jai žinoma. Tačiau pasitai-kydavo, kad jie atklysdavo iš kitų Švedijos regionų, Rusijos, Suomijos ir Norvegijos. Bet jeigu juos kas nors aptikdavo, vilkai netrukus „išnykdavo“.

– Nugaišimo priežastis – nuodai, – patvirtino Benis jos mintį.

Hanai atrodė, kad taip ir mato jį skaitantį skrodimo protokolą.

– Puiku, dabar žinosiu, – pasakė ji atsisagstydamą kelnes ir mėgindama nusimauti, pėda primynusi vieną klešnę. – Aš čia esu užsiėmusi, tai tiesiog atsiųskite protokolą. Ačiū.

Buvo akivaizdu, kad ji nori užbaigti pokalbį. Ji taip manė. Bet Benis Svensenas to, matyt, neišgirdo.

– Dar vienas dalykas.

– Kas dar? – atžariai paklausė ji, nebesitvardydama iš nekantrumo.

Išgirdusi, ką paskui pasakė vyras, Hana sustingo ir akimirką pamiršo stovinti pusnuogė ir apvemta. Nebuvo įsitikinusi, kad išgirdo teisingai.

Ne, bus išgirdusi ne taip.